

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Fr. L.: Mesečna opravila. — Pater: Odmevi. — Fr. Hrastovčan: Bajke, vraže in resnice starih slov. čebelarjev. — Fr. Rojina: Iz popotne torbe. (Dalje.) — Pater: Slovenska čebelarska društva pozor! — Fr. Rojina: Poročilo o čebelarskem shodu v Šmartnem pri Kranju dne 25. avgusta t. l. (Dalje.) — Dopisi. — Raznoterosti. — Listnica uredništva. — Oznanila.

Mesečna opravila.

(Piše Fr. L.)

L i s t o p a d.

V čebelnjak se je naselil mir, kakor bi bili vsi njegovi glasni prebivavci izumrli. Kjer je bilo še pred nekaj tedni vse živo in veselo, vlada popolna tihota.

Čebele so se stisnile v grozd, katerega zapuste, če jim je vse po volji, le ob solnčnem toplém dnevu. Pa teh ne smemo več veliko pričakovati! Megla, dež in mrzel veter se bodo bržkone vrstili lepo eden za drugim, dokler „snežec beli“ ne zapade.

Sicer so se naše živalice dosti naletale, našumele in trudile. Še na Vernih duš dan popoldan nosile so pri nas obnožino oranžine barve, dasi smo 621 metrov nad morjem. Torej privoščimo jim ta po naravi prisiljeni, pa tudi potrebni in zasluženi počitek! Ali ne samo privoščiti, mi moramo celo skrbeti, da jim ga nihče ne moti.

Zato omrežimo žrela z žično mrežico ali s prevrtano kositaro zapornico, da mišim in rovkam zabranimo vstop v plemenjake, in da nam tamkaj po turško ne prično gospodariti. Zlasti rovke so čebelnemu gnezdu silno nevarne, in malo čebelnjakov je pred njimi varnih! Dajmo v čebelnjak eno, dve dobri mišnici, in vanje košček slanine, ali pa nekaj prižgane moke kot vado, in

kmalo jih polovimo, ker ako bi tudi ne mogle priti v panjove, že s samim škrebjanjem čebele vznemirjajo. Torej proč ž njimi!

Kedar se pa pojavi hujši mraz, treba bode panjove odeti, ker zima je najhujši sovražnik čebel. Primerna toplota je zraven zadostnega in dobrega živeža neobhodno potrebna, ker čebele ne prezimujejo kakor ose ali sršeni v popolni nezavesti, ampak le v neki otrpnjenosti. Zato pa, da ne zmrznejo, ali da ne poginejo, mora biti v gnezdu nekaj stopinj toplote. Če ni toplota zadostna, se čebele prehladijo, dobijo grižo, in gorjé takemu plemenjaku. Matica prehlajena zgubi navadno plodovitost in postane trotovka, ako je ni bolezen že prej ugonobila. Iz tega je pač razvidno, da moramo biti pri vzimljevanju silno previdni in skrbni. Oče Dzierzon navadno spravi panjove na kup, pod njimi naredi malo jamo, panjove obloži s slamo in na njo nameče okoli in okoli prst, da toplota iz zemlje obdaja in tudi ostaja med panjovi. V naših krajih pa ne straši taka zima, kakor v domovini Dzierzonovi, in zato zadostuje, ako so naši plemenjaki v zavetju pred mrzlo burjo in prepihom. Kadar se pa prva zima oglasi, takrat odnesemo v čebelnjak slamnate pletenice ali pa suh čist mah, otavo, in vse špranje med panjovi dobro zamašimo, oziroma panjove obložimo. V panj pa, namesto okenca ali pa za njim, potisnemo z mahom natlačeno vrečo ali pletenico, kar bi pa že bil lahko vsakdo meseca oktobra storil.

Če je plemenjak dovolj močan, dobro odet, da ima mlado in zdravo matico in ljudstvo primerno zalogo dobrega medu ali kandisa, potem svojim ljubljenkam brez skrbi želimo: Dobro počijte!

Ob solnčnih, tihih dnevih odpirajmo opoldan žrela, da se čebele malo spreletijo in osnažijo, če mogoče, vsak mesec enkrat. Res je, da če smo vzimili čebele po navedenem svetu, dva do tri mesce tudi brez izleta dobro obstanejo, pa vendar bolje je, jim večkrat odpirati, če je ugodno vreme, ker dostikrat je v spomladi po cele mesce deževno mrzlo vreme. Od čebelnjaka pa odstranimo vse, kar bi utegnilo čebele v njihovem zimskem spanju vznemirjati. Tako n. pr. treba pogledati, če se morda kake veje bližnjih dreves ne dotikujejo ali ne ležijo na uljnjaku in močnejši veter ž njimi ne bije ob streho ali njegove stene, ali pa, če ni v ostrešju ali pri tleh kaka luknja, skozi katero bi morda v uljnjak zlezla mačka ali podgana. Mir in zopet mir je prvi pogoj dobrega prezimljenja, ker čebele z ropotom vznemirjene zapuste gnezdo, padejo na dno panja in otrpnejo. Zato tudi moramo, kadarkoli v tem času vstopimo v čebelnjak, nalahkoma odpirati in zapirati vrata in tiho stopati.

Obiskovati pa svoje varovanke moramo vsak teden po enkrat, da se prepričamo, če je vse v redu. Jako poučno in tudi zanimivo je prislušskati pri vratcih panjev, na katere nalahkoma pritismemo uho in pazljivo poslušamo, kako se čebele „pogovarjajo“. Če slišimo mi ren zvok: „dsrrr-dsrrrdrrrs-gss-gssssss“, smo prepričani, da je vse v redu.

Nasprotno so pa brezmatične čebele one, ki se oglašajo z dolgim, žalostnim: „huuuuuuu“ po eno ali več minut, potem pa obmolknejo in čez nekaj časa

z istim glasom zašumé. Če se pa oglašé z visokim: „dsiiii-dsii“, trpé za mrazom in treba jih je brez ropota bolje odeti.

Proti solncu in senicam služijo najboljše uljnjakova sprednja vrata, s katerimi ga zapremo takoj, kakor hitro nastane stalni mraz — pade sneg.

Pripomnim, da ptiči nikoli ne nadlegujejo panjev, ako jim čebelar dobrega srca na kako diljo ali na snegaprosta tla dan za dnevom (po zimi) nekaj zrnja ali drobtinic nasuje.

Že več let zaporedoma gnezdijo pri meni senice v podstrešju, 15 korakov oddaljenega vodnjaka, ravno nasproti čebelnjaka, in dasi jih marljivo opazujem, še nikdar nisem zapazil, da bi se bila katera lotila žive čebele in tudi mrtve ne, dasi sem nalašč po zimi nekaj mrtvih čebel na sneg stresel. Ali res pa je, da imajo vselej dovolj zrnja in kruha nasutega na dilcah pri oknih. Zato trdim, da se senice, brglezi in drugi lotijo čebel le takrat, če stradajo.

Odmevi.

VII.

V „čebelarškem mesečniku“ pripoveduje župnik Adamec na Moravskem, kako je kanonik Stehala študiral čebelno govorico, in navaja posamezne glasove. Čebelar, ki količkaj pazi na čebelni glas, gotovo potrdi resnico sledečih glasov:

1. Rzuum-rzuum, se oglašá čebela, če je pičila ali namerava šele pičiti.
2. Asssi-sssi-sssi-sssi šume čebele, kadar razdražene napadejo matico in jo oklenejo, hoteč jo umoriti.
3. Krk — kratek glas iznenadene čebele, ki hitro izleti iz panja in si natančneje ogleda človeka, ki gre mimo panja.
4. Pi-pi-piiih visok glas matice, ki se sliši 3—4 korake daleč, kadar jo čebele napadejo.
5. Drrr-dsrrr-drrr, močen glas čebele, kadar kliče tovarišice na pomoč. Poleti čuješ ta glas takoj, če odpreš panj.
6. Du-du-assui kliče matica, katero dodajamo opustelemu panju, kateri z milo tožbo naznanja svojo brezmatičnost.
7. Tiih-tiih-tiih se oglašá matica vsa preplašena, če jo dodaš ljudstvu, katero je mirno in ne izdaja brezmatičnosti.

Tako je s finim razumevanjem opisal dobrodušni kanonik naše ljubice. Hujše se je pa čebelicam godilo na Francoskem. Naravoslovec Abraham Netter jih je premišljeval s prav mrzlim srcem; poročal je o njih življenju in navadah francoski družbi znanosti v Parizu tako-le: „Čebele so živi stroji, kateri opravljajo svoja dela povsem mehanično. Le nagon, prirodjena sila jih vodi pri njihovem delu, nikakor ne razum ali pamet. Mlada čebela, kadar se prvič praši, leta v vedno večjih krogih okoli panja in obrača glavo vedno proti prašnici. Le njihov nagon jih sili vračati se v panj, taisti jih tudi

móra nabirati kolikor največ medu; pri tem jim pomaga iz mnogih malih očesec sestavljeno oko.

Vse to kolikor toliko priznam učenemu francoskomu stricu, če tudi sem se parkrat na lahko popraskal za ušesom, ker kar tako verjetna se mi stvar ni zdela. A noben umen čebelar ne bo verjel, kar pripoveduje Netter, da čebele iz jeze snažijo panjevo dno. Vsako jutro leži na podnici dovolj nesnage; mrtve čebele, odpadki, smeti itd. Čebele, ki se plazijo zjutraj skozi mel na delo, se zjeze, ker se zadevajo ob njo in jo v jezi mečejo iz panja. Jeza naj bi torej bila vzrok toliko vzgledne snage pri naših miljenkah! Čebelar sicer marsikaj verjame, naj si je res ali ne, take abotnosti pa le mirno ne prenese!

Vsekakor bolj zanimivo je sledeče opazovanje o onem delu telesa, v katerem ima čebela čut vonja. Kakor sem v začetku omenil, se čebele razumevajo med seboj z različnimi glasovi, posebno pa s šumenjem. Angležu Sladenu se zdi, da se čebele spoznavajo po duhu, katerega izpuščajo iz sebe, in ki je precej soroden duhu mravljinčje kisline in pa jodu. (Z jodom si Zgoranještajerci in Korošci mažejo krofe in jih s tem toliko zmanjšajo, da jih jim ni treba nazaj na hrbet metati). Pri šumenju čebela navadno nekoliko privzdigne zadek. Pri tem se odkrije kožica, katera veže peti in šesti zadkov obroček. Iz te kožice menda puhti nek duh, ki ga čebele zamorejo spoznati. S krepeljenjem in utripanjem se duh še razširja. Anglež je kožico tudi pod mikroskopom pregledoval in je zapazil pod obročkom malo vdrtino, na kateri so bile male brazgotine in mehurčki, iz katerih je puhtel zgoraj omenjeni duh. Tudi Rus Nasanov v Moskvi je l. 1883. popisal to vdrtino, v kateri je zapazil male žlezice.

Te zanimive novosti sem pobral iz lipskega čebelarskega lista, v katerem berem še sledeče vrste o trotovju. Znano je, da le panji in roji z mlado (enoletno) matico stavijo čebelno satovje; panji s starejšimi maticami prično spomladi le s trotovino; tudi roji s starimi maticami kmalu nehajo staviti čebelno satje in se lotijo trotovja. Množina trotov je pa že marsikateremu čebelarju belila lase, ker ti mnogojedci brez potrebe povžijejo obilo medu, ki bi se nam veliko bolj prilegel. Kako torej ravnati!

Nekaj malega trotovine v panju priganja čebele le k večji pridnosti. A znano je tudi, da čebele v čebelno satovje veliko raje nosijo strd, ko v trotovje. Umen čebelar zato ne trpi nepotrebne trotovine, ampak jo kolikor mogoče omejuje. Cel trotji sat se odvzame iz panja in kar v vosek pokuha, sat pa, ki je samo nekoliko trotoven, se popravi; trotovje se poreže z ostrim in razgretim nožem in na njegovo mesto vstavi konec čebelnega satja ali pa medstene. Satje ali medstena naj bo obilno umerjena, da se laglje pritisne in boljše drži. Tako se tudi ravna s pohabljenim satovjem.

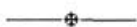
Kdor je tega mnenja, da je treba satovje večkrat pomladiti, naj prične s tem opravilom že poleti; najslabše sate naj jemlje iz plodišča in jih obeša zadaj k okencu. Jeseni se odvzamejo in porabijo za vosek. Spomladi je pa treba odvzeto satje nadomestiti z umetnimi stenami. Seveda se obeša le počasi stena za steno, vsakikrat le jedna. Čebelar pa mora dobro premisliti

čas, kedaj je treba to storiti, in pa tudi mesto, kamor obesi umetni sat, da ne poruši reda v panju. Na tak način v par letih premeni v panju vse satovje.

Še nekaj! Znano je, da posebno v letih, v katerih čebele niso prida rojile, rade preležejo matico, posebno koncem julija ali začetkom avgusta.

Zgodi se to večjidel tako-le: Družina zastavi navadno samo jeden matičen lonček. Mlada matica se izleže in oplodi ter prične sama leči. V tem trenutku navadno čebele odstranijo staro matico; kadar se vsa dogodivščina tako izvrši, panju to ne škoduje. Drugi panji pa ljubijo staro mamico tako, da nočejo preleči. Zato je boljše, da čebelar sam odstrani matico in jo nadomesti z mlado, kar se lahko zgodi brez vsake zadrege, če ima vedno par manjših drujcev za take slučaje pripravljenih.

Če se je matica v panju pogubila, je treba previdnosti pri dodajanju nove. Kakor hitro panj opusti, napihne v kratkem času matične lončke in si hoče sam vzgojiti matico; ako mu v tem stanju dodaš matico, po nji je. Premeten Švicar Dambach ravna pri tem tako-le: Opustelemu panju dodá matico v matičnici in potrka drugi dan krepko s prstom na panj; če se čebele na kratko oglase in kmalu potihnejo, je to znamenje, da so se z matico že sprijaznile, če pa šume in brenče in nočejo nehati, naj je to čebelarju opomin, da je panj nastavlil matične piskrce. Te je treba odstraniti, in navadno se čebele udado in se drugi dan na trkanje na kratko oglase. Če se pa še niso spokorile, se ravna s panjem, kakor je bilo pravkar rečeno, dokler ne ubogajo. Matičnico je treba vselej namazati s strjenim medom. Tako ravna Švicarji s plemenitimi maticami, kadar jih dodajajo. Pomniti je še, da je tak panj najbolje po izvršenem opraviilu pustiti kakih 4 dni povsem pri miru. Matica se mora panju privaditi, drugače se preplaši, in bega semintje in čebele jo le prerade stisnejo. Pater.

Bajke, vraže in resnice starih slov. čebelarjev.

(Nabira Fr. Hrastovčan.)

Gospod urednik „Čebelarja“ mi je v prvi bajki, katero sva poslala potrpežljivim čitateljem, v opazki pristavil, da bi bilo s pravo ženico prav dobro čebelariti. Kot veren učenec svojega učitelja, in ker sem bil vedno na pravi poti, ako sem njega vestno ubogal, sklenil sem tudi, v sicer sitni zadevi, svojo srečo poskusiti.

Neizrečeno rad bi bil vprašal, kako naj se lotim toliko kočljivega podjetja, vendar se nisem upal nadlegovati uredništva. Bal sem se podobnega odgovora, kakoršnega mi je dala pretečeno leto sestra moje sosede, gospodična Pepica, seveda bolj na okoli, kar sem pa vendar razumel, da sem — trot.

Zberem tedaj vso svojo korajžo sam, pritihotapim se prilično h gospici Tonči, izvlečem, jecljaje in tresoč se, iz mavhe zadnjo številko „Čebelarja“, ter ji pokažem dotično opazko. Njeni starši imajo namreč tudi čebele, in ker sem hčerko nekoč videl, kako zna roje ogrebat, mislil sem si zdaj: „Ta-le

bi pa že bila za mene, ko bi me le hotela!“ Opazko je sicer prebrala, toda kako me je poparilo njeno vprašanje zaradi prejšnjih številk strokovnega lista, katere je hotela tudi prebirati. Jaz sem bil takorekoč že kar srečen v svoji domišljiji, da bo rekla: „Naj bom pa jaz Tvoja!“ In ravno zato, ker tega ni rekla, sem bil v takih konopljah, kot nikoli prej.

Vendar, ker sem že začel in ker sem mislil, da ona ve kam pes tace móli, ter ker ona ni hotela nobene po moji volji uganiti, mencial sem semtertja in tuhtal, kako bi prišel v meni prijeten pogovor. Toliko se mi je dozdevalo, da ji je znana moja dvoletna naklonjenost do nje in zbleknil sem v svojem strahu nekaj, na kar sem dobil tak odgovor, da sem od takrat ves srečen. Samo priden moram biti zdaj bolj, kot sem bil doslej.

Naj povem nalogo, katero sem dobil.

V krogu znank, pravila ji je njena prijateljica mnogo o čebelarjih in čebelah v Gorjancih. V kratkem zvedel sem nekaj govorce in vprašala me je, je li mogoče to, je li verjetno ono, kako se strinjajo moji nazori z eno in drugo trditvijo in kaj mislim o vražtvu čebelarjev? Težko mi je bilo odgovarjati na vsa vprašanja.

Do zdaj mi ni bila še nobena Slovenka znana, katera bi se bila samostojno za čebelarstvo zanimala, in zviti glavici se je zdela moja učenost pri čebelah zelo malenkostna, kakor tudi površna, in rekla mi je: „Ako me količkaj ljubiš in pa, da Te bom prav rada imela, prehodi vse Gorjance in nauči se ondotnega čebelarstva; kakor vem, imaš časa dovolj. Pošlji mi razglednic in kadar boš delo dokončal, obišči me“.

Hej, prva želja — sem si mislil — je precej dolga in skoraj bi bil rekel, da ne maram okoli hoditi. Toda, ko sem gledal modre, proseče oči izvoljene črno laske in njen mili obrazek, minule so me te misli. Obljubil sem vse in se takoj prihodnji dan s svojim liscem (kolesom) podal na pot. Storil sem trden sklep, da obiščem vsacega posameznega muharja.

V začetku je šlo prav dobro. Pred vasjo Brege srečam na vse zgodaj staro ženico, kot prvega človeka. Precej sem si mislil: „Danes ne bo sreče!“ Vendar sem vražo predrugačil, ter tolmačil: „Ker sem jo pred vasjo srečal, ne bom imel tukaj sreče, zato se ne oglasim na Bregah“. Dirjal sem s kolesom naprej, kolikor sem imel moči. Blizo Mrtvic srečam drugo. Mlajša od prve, bila mi je bolj všeč, vendar sem bil kaj klavern, dokler ne srečam na Skopicah štirih klepetulj, z živo perutnino v koših.

Vkljub omenjenim slabim znamenjem, dospel sem do Bregane srečno. V vasi poiščem gostilno, kjer se malo pokrepčam. Preskrbel in nakupil sem tudi malo za želodec, kateri je včasih, posebno pa po težavnih potih v gorovju, pravi sitnež. Posloveč se še pri zgovorni krčmarici, skobacam spet na kolo, in šlo je za potokom Bregana do glažute v Grdajnci po ne najlepši cesti. Od glažute jo uberem peš v vasi Javorek in Kostanjevec, ter v glažuto Osredek, od tod pa na Stojdrago.

Zaradi prekrasnega razgleda, potem pa tudi zaradi nekega čebelarja, katerega nisem naletel doma, sklenil sem na Stojdragi prenočiti. Bolh menda ni v celi Indiji toliko, kakor jih je na Stojdragi. Ležišče sem moral zapustiti

in pod kozolcem zavetja iskati. Na nekem starem vozu — jaz zmeraj mislim, da ga je še Atila tam gori pozabil — sem zadremal; ali tudi na tem nisem imel miru. Na kozolcu je namreč nekdo prenočeval, in — Bog mu grehe odpusti — grmelo sicer ni, toda okoli polnoči se zmisli ter začne po meni deževnico ulivati.

Umljivo je po tolikih nadlogah, da sem že komaj jutranje zarje pričakoval, pa tudi, kako sem za tiste babe, ki so me prve srečevale, molil.

Kakor hitro se je začelo daniti, šel sem kmetiča iskat, katerega prejšni dan doma ni bilo. Nikdar me ni še videl možiček, ali slovanske gostoljubnosti le ni pozabil. Prinesel mi je izvrstnega brinovca, potem sva kramljala, on hrvaški, jaz slovenski. Marsikaj mi je povedal skrben čebelar in slednjič tudi pokazal čebelnjak, v katerem je imel po noči gosi zaprte, da bi zbudile svojega gospodarja, ako bi hotel kdo med ali čebelice krasti. Mogoče! Gosi so tudi kapitol rešile. Trdil je, da ni opazil še nikdar slabih nasledkov zaradi tega v prezimovanju čebel.

Gostoljuben gospodar me je spremil potem nazaj na Stojdrago. Tukaj se revček ni mogel nagledati mojega železnega konjiča.

Odrinil sem naprej čez Poklek proti gori Ravnina in na Mrzlopolje. Kakor hitro sem v zadnji vasi svojo radovednost napasel, korakam k sv. Jovanu od tod na Kalje in Petričkoselo. Tu bi se mi kmalu slabo godilo. Prispel sem namreč po vrtu na dvorišče k prav obsežnemu čebelnjaku. Pred čebeljnakom zagledal sem vse črno mrtvih čebelic in pri panjih pravo vandalsko ropanje. Groza me je obhajala, saj kaj tacega nisem še videl nikdar. Oziral sem se na vse strani, kje bi bil kakega domačina zagledal, toda vse je bilo prazno in žive duše nikjer. V kratkem odpro se vrata pri čebeljniku in vun pogleda orjak Vlah, v rokah kodunje, polne žerjavice. Precej ga obgovorim, on molči in pólje žerjavico, v kateri se je premetavala živa krota. Uboga žival! Takoj sem s primernimi besedami začeti govor nadaljeval, a Vlah ni besedice črhnil.

„Kaj more to biti“, si mislim. „Mutast menda vendar ni“.

V čudnem položaju ogledujem in premišljujem kaj neprijetno stališče. Póčasi sem se začel pomikati proti kolovozu, ko zaslišim pravo hrvaško preklinjanje in zagledam Vlaha s sekiro v roki za menoj namenjenega. Takoj sem spoznal v kaki nevarnosti se nahajam in prvikrat v svojem življenju potegnem revolver iz žepa v lastno obrambo. Kakor hitro je Vlah nevarno orožje zagledal, streznil se je malo v svojí jezi, jaz sem se pa nagrozil: „Kumek, ako Vas ni več kakor petindvajset, ne bližajte se mi, drugače bo vsak mrtev, kdor se me loti“. Pomagalo je, in bil sem na konju, ter sem se obnašal, kakor petelin na gnoju.

Kaj pa sem hotel storiti? Bežati mi ni kazalo, hlače so se mi pa tresle, kakor bi imele mrzlico; in hvala Bogu, da Vlah moje prave misli vedel ni. Kako se bom siromak človeka lotil, ko se najmanjši živalici rad ognem, da ostane pri ljubem zdravju in življenju.

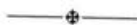
Nekaj s prijaznostjo, nekaj z ošabnim obnašanjem sem dosegel, da mi je povedal, kaj je pomenilo njegovo počenjanje. Pripovedoval mi je, koliko

so mu roparice že škode naredile in da ni mogel nikdar pogoditi, kdo mu jih pošilja. „Danes pa“, je nadaljeval, „zasledil sem v čebeljaku kroto, ki se mora v žrjavici toliko časa premetavati, dokler ne pogine. Govoriti čebelar ne sme pri panju nič. Tisti, kateri pošlje roparice, mora med tem, ko se krota muči, sam za svojimi čebelami priti, kakor ste i Vi danes došli.“

Zdaj so se mi šele oči odprle. — Skušal sem dokazati coprniku nespametnost njegovega ravnanja, povedal mu vzrok ropanja, učil ga več načinov, kako se ropanje ustavi in še bolj se trudil z dopovedovanjem o nevednosti čebelarjev — toda vse zamanj! Kolikor več sem govoril, toliko bolj verjetno se mu je zdelo, da me je pricoprál za roparicami. Edino žal mu je bilo, da me ni videl, kako sem črez lepo Krško polje v táko višočino (kakih 600 do 700 m visoko) letel, in pa da sem mu z vso odločnostjo prepovedal blizo mene priti. V levici kolo, v desnici revolver, privadil sem moža sčasoma na svojo osebo, a poznalo se mu je, da samo pravega trenutka čaka, da bi me naklestil. Da si z nova pridobim potrebnega spoštovanja, ustregel sem njegovi želji, zaporedoma nekaj strelav v zrak spustil, ob enem pa drugih dvajset patron pokazal. Možu se to ni varno zdelo in začel se je nazaj proti čebeljaku pomikati. Tudi jaz sem bil vesel, ko sem se Poléfema — na enem očesu je revež slep — znebil, in šel sem svojo pot. Zadnje besede, katere je za menoj kričal in katere sem slišal, so bile: „Prokleti lopov!“

Nadaljno moje potovanje črez Ječmenišče, Blaževo goro, Osunjo, Prušnovas, Brezje in Gradac je bilo zelo težavno. Ob tednu sem dospel v Brezovico, od koder sem se vrnil k svoji ljubeznjivi Tonči, da ji povem, kaj vse sem se naučil. Bila je vesela mojih uspehov in za nagrado sem dobil od nje — prvi poljub.

Vam pa, gospod urednik, hvala lepa za dober svèt! Kadar bo Tonči moja žena, Vam obljubim, da bo prva pot na najinem ženitvanjskem izletu k Vam, da trčimo s polno kupico na srečno prihodnost. Letošnjega „Čebelarja“, 10. številko, ki mi je bila posredovalka, ko sem šel moji Tončki ljubezen odkrivat, pa bom djal v zlat okvir, za trajen in hvaležem spomin.

Iz popotne torbe.

(Fr. Rojina.)

(Dalje.)

Iz Herkulovih varov sem šel na postajo Mehadijo, odtod se peljal v Temešvar, kamor sem dospel z večernim mrakom. Na kolodvoru je čakal pri vsakem došlem vlaku vsprejemavni odbor, ki je vsakemu tujcu posebej s posebnim listkom naznanil stanovanje. Stanovanje sem dobil v neki šoli, kjer je bila večina učiteljev ložirana. „Gliha vkup štrih“ — in res, bolj prijetnega

stanovanja bi menda ne našel v vsem Temešvaru. Ležali smo na oficirskih posteljah, a spali pač malo, ker čebelarji in stanovski tovariši si imajo mnogo povedati. Spat pa tudi nismo prišli tako daljo, in še kure se dolgo po svoje pogovarjajo, kadar so na svojih gredah. Prvi večer pa še celó nismo kmalu poiskali svojih zavetij, kajti bil je skupen sestanek došlecev v razkošnem salonu hotela „Kronprinz“, kjer smo si oddahnili od dolgega potovanja ter sklepali prijateljstva.

Drugi dan je bil na kolodvoru slavnostni sprejem protektorja shoda in razstave ekselence kralj. og. ministra za poljedelstvo dr. Ignacija pl. Darányi-ja, v komitatni palači so se vršili nebrojni oficijelni pozdravi, in po vseh teh ceremonijah smo se podali v čebelarsko razstavo, ki jo je poljedelski minister slavnostno otvoril.

Videl sem že kdaj kako čebelarsko razstavo, toda nobene tako revne, kot je bila ta. Naša razstava ob desetletnici društvenega obstoja bo prav gotovo lepša in bogatejša, — to niti dvomiti ni. Čebel je bilo razstavljenih 32 panjev, pa kakšnih: 15 škatlic za vzgojevanje matic, 6 luneburških pletarjev, 3 stojaki brez medišč, 1 ogrski pletar, 1 Dzierzonov panj, 2 opazovalna panja, 2 brezimna, ker tako čudnih škatel še nisem nikjer videl, in 2 Ambrožičeva drujca, ki sta bila vendar najboljša, ter je bil za nju odlikovan z zlato svetinjo. Močnega ljudstva ni bilo niti jednega! V drugih oddelkih je bilo za spoznanje bolje, čemur je pripomogel v prvi vrsti baron Bela Ambrózy in z nekaterimi predmeti tudi državna čebelarska šola v Gödöllő. Nekateri tvrdke — največ nemške — so razstavile razne prazne panje in orodje, domačini nekaj medu — zelo lepega — in voska, in če še omenim, da so bili tudi izdelki iz čebelarskih pridelkov, učila in slovstvo slabo zastopani, je prav dovolj opisana ta razstava.

Predavanja so bila določena na tri dni. Sem si mislil, da bomo s temi odškodovani, ker nam je razstava tako bore malo nudila, a bridko sem se varal. Prvi dan (1. sept.) je govoril Lichtenthäler o gnilobi, a dasi gotovo največji strokovnjak v tem oziru, vendar ni povedal družega, kakor kako se zanesljivo spozna ta kužna bolezen, in kako previdno naj se ravna, da jo čebelar sam ne razširi. Kadar bo naznanil tudi kako uspešno sredstvo zoper gnilobo, mu bo hvaležen ves čebelarski svet. — Za njim je govoril Dzierzon, ki je kakor vedno hvalil svoj panj ter prav brezobzirno napadal Gerstunga. Stara pesem! Ob 11. uri ni bilo nobenega oglašeneega govornika več, zato je vskočil Ambrózy ter je priporočal sejanje facelije, kot najbolj medeče rastline.

Po teh razpravah (?) se je vršil slavnostni banket, kojega se je udeležilo nad 400 oseb. To je bil banket, kakršnega more dati le kak ogrski magnat. Šampanjec je tekel „v potokih“, in to vse na račun barona Bele Ambrózy-ja. Za par tisočakov je bil mogočni kučegazda gotovo lažji.

Drugi dan bi se imela predavanja nadaljevati, pa je samo nek Madžar prebral v madžarskem jeziku nekaj o partenogenezi; neko opombo Hamscha, glede dolgorilčkastih čebel, ni bilo smatrati kot predavanje. Ko se je še

določil za 1904 Dornbirn, kjer se bo vršil shod avstrijskih in nemških čebelarjev, se je zaključil ta klaverni shod.

Popoldne tega dne pa mi bo ostal za vedno v spominu. Baron Ambrózy je povabil vse udeležence shoda na svoje velikansko posestvo v Gyarmatha. S posebnim vlakom smo dospeli tja v pol ure, kjer sta nas čakali dve godbi

in gotovo nad 3000 ljudi, švabskih Nemcev, ki so se pred davnim časom naselili okoli Temešvara, in Ogrov v narodnih nošah. Baron nam je izkazal svoja gospodarska poslopja in gradič, ter nas peljal na mal grič, odkoder je pokazal svoje razsežno posestvo. Potem smo šli pogledat njegov krasni vrt. Če povem, da ima samo krizantem nad 800 vrst iz vseh delov sveta,

si lahko mislite, da ima še kaj družega na vrtu. Menda vse, kar si poželi srce vrtnarja. In tiste vrtnice! — to bi bilo nekaj za našega Črnagoja, ki je tak rozerist!

Zdaj pa poglejte ti-le dve podobi. To so čebelnjaki barona Bele Ambrózy-ja. Čez 500 panjev čebel! Je pač magnat ta baron. V vseh panjih enaka mera,

hišica za hišico, sklad za skladom v lepih vrstah, to gorko vpliva na vsako čebelarstvo srce. Ta pogled je bilo zadoščanje za vse drugo razočaranje v Temešvaru. Pri taki čebelariji je umevno, da ima posebno kuhinjo za kuhanje voska in stiskanje umetnega satovja. Točila — več — ima v posebnem poslopju z dvojnimi vrati in okni, da toči lahko v vsakem času, ne da bi ga čebele motile.

Ali menite, da smo célo popoldne v taki vročini hodili brez jedi in pijače po vrtu? Kaj še! Posadil nas je za dobro obložene mize — guljaž, kot ogrska narodna jed, je bil prvi na vrsti — potem pa se mi je zdelo, da sem na ženitovanju daleč tam doma. Godba je zaigrala, od vseh strani so prišli domačini na prostorno dvorišče, in že so zarajali svoj ples „čardaš“. Ko so ga odplesali, oddaljili so se domači možki, ter nam prepustili brhka dekleta za ples. Pa kaj bi pravil, kako je bilo fletno, to mora človek sam poskusiti.

(Konec prih.)

Slovenska čebelarska društva, pozor!

Takozvano avstrijsko centralno čebelarsko društvo na Dunaju razpenja svoje mreže tudi po naših krajih, posebno na Spodnjem Štajerskem, pa tudi v Istri. 5. novembra je bil shod v Ptuj, na katerem je (nemški) učitelj Oton Riedl predaval o čebelarstvu. Kakor sem poizvedel od prijateljske strani, se podružnica omenjenega društva še ni ustanovila, pač pa krožijo pole po ptujskem okraju, ki vabijo čebelarje k pristopu v omenjeno društvo. Posebno učitelji se zavzemajo za to društvo, ker baje pričakujejo več podpore od nemškega kot od slovenskega društva. Oglejmo si vso stvar nekoliko!

Avstrijsko centralno čebelarsko društvo je vsled svojega nerednega postopanja prišlo tako navskriž z drugimi deželnimi društvi, da je skoraj pri vsih našlo mogočen odpor, ki se je posebno sijajno pokazal pri ustanovitvi avstrijske državne zveze deželnih čebelarskih društev na Dunaju o Veliki noči letošnjega leta. Tej državni zvezi, ki šteje že nad 25.000 udov, je pristopilo tudi slov. čebelarsko društvo.

Centralno avstrijsko društvo stoji sedaj povsem osamljeno. Začetkoma deželno društvo za Nizjeavstrijsko, se je pred precej leti čez noč prelevilo v centralno društvo, ne da bi druga društva vprašalo, če jim je to prav ali ne. Delovalo je in deluje še vedno na ta nesramni način, da z nečednim postopanjem drugim društvom odjemlje ude in člane, prav kakor kukavica odlaga svoja jajca v tuja gnezda. To se godi posebno na Štajerskem. A štajerski Nemci naj si sami branijo svojo kožo; nas briga le to, kaj se med nami godi.

Moje mnenje je, da se moramo takemu postopanju odločno v bran postaviti. Slov. čebelarsko društvo naj pošlje centralnemu društvu protest! Osnovale se je že spodnještajersko čebelarsko društvo; to društvo naj se kolikor hitro mogoče spopolni in prične delovati. Mōž, ki so gotovo umnejši čebelarski mojstri kakor Riedl, je po Slovenjem Štajerju dovolj. Ti naj od

kraja do kraja ustanavljajo podružnice. Društvo kot tako gotovo dobi pri deželnem odboru ali zboru podpore. Do sedaj obstoji na Štajerskem dvoje društev, štajersko deželno čebelarско društvo in pa deželna zveza čebelarških društev (podružnice ravno omenjenega avstrijskega centralnega društva). Obe društvi dobivate podporo od dežele. Zakaj ne bi tudi slov. društvo dobilo podpore? Naši štajerski poslanci jo bodo gotovo izposlovali. Samo malo truditi se nam je treba! Mi se sploh premalo brigamo za svoj blagor. Vzdravimo se vendar iz te nesrečne zasanosti in poprimimo se dela!

Organizacija slov. spodnještajerskega društva bo najbolj krepak odgovor avstrijskemu centralnemu društvu! Z drugimi deželnimi društvi je spodnještajersko društvo lahko v prijateljski zvezi, le v svoje področje si ne dovoljjuj posegati!

Rekel bode kdo: Prijatelj ti podiraš slov. čebelarско društvo. Nikakor ne! Mislim, da bo to čebelarstvu le v prid, če se po vseh kronovinah, kjer bivajo Slovenci, osnujejo deželna društva; vzgled imamo že na Spodnjem Štajerskem in po ti poti nam je hoditi. Slov. čebelarско društvo je samo privedlo Štajerce do tega koraka, ker ni ustanavljalo podružnic. Prej, ko je društvo zbog nesrečne izgube vsega svojega premoženja okroglo 1500 K le životarilo, ter se borilo z dolgovi, ni bilo misliti na to, ker noben vedež ni bil v stanu vedeti, se bo li društvo obdržalo ali ne. Odbor je pač vedel, kako potrebno bi bilo ustanoviti podružnice, saj pravi urednik ob sklepu lanskega letnika „Čebelarja:“ „Zdaj smo izlezli iz večnih denarnih zadreg, in v kratkem bomo mogli v čebelarско kroniko zabeležiti: Tega leta so se ustanovile podružnice čebelarškega društva. In takrat se bo začela nova doba našega čebelarstva — — —“. Zvedel sem, da se prično tudi na Kranjskem že prihodnje leto snovati podružnice, in če se bo s popotnimi učitelji čebeloreje razširjalo v podružnicah čebelarско vedo, potem se bo v resnici začela nova doba našega čebelarstva.

Omenjam še to, da bomo pri današnji politični konstelaciji le v deželnih društvih od deželnih odborov lahko dobivali podpore.

Različna deželna društva se potem lahko sklenejo v slovensko zvezo čebelarških društev, kojih glasilo je „Slov. Čebelar“. Tem potom se bo umno čebelarstvo gotovo hitreje in uspešneje razširjalo kakor do sedaj, in to je glavni namen vsakega čebelarškega društva.

Ustanovitev deželnih društev in pa organizacija zveze je torej najbolj potrebno, kar moremo v sedanjih okoliščinah storiti. Največ dela se stori v podružnicah. Krepke podružnice so stebri vsakega društva. Kakor ravnokar berem v švicarskem čebelarškem listu, je bilo ondi lansko leto 99 podružnic, vseh udov pa 5300. 2,100.000 Nemcev v Švicarski deželi ima tako velikansko čebelarско društvo, poldrugi milijon Slovencev pa društvo, ki šteje 400 udov!

Na delo tedaj, ker resnobni so dnovi,
a delo in trud nam nebo blagoslovi!

Pater.

Poročilo o čebelarškem shodu

v Šmartnem pri Kranju, dne 25. avgusta t. l.

(Fr. Rojina.)

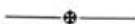
(Dalje.)

Kot prvi predavatelj je nastopil gospod Anton Jarc, profesor naravoslovja. Za predmet si je izvolil „Življenje in razvoj čebele“. Da bi imeli na shodu stenografa, ki bi vse predavanje po besedah zapisal, bi „Čebelar“ tudi dobesedno priobčil ves govor, ki bi gotovo vsakega čebelarja, kateri bi ga bral, zanimal v isti meri, kakor je zanimal na shodu navzoče. Popisal je življenje čebel v panju in zunaj panja, in to iz stališča, kakor je opazujejo lajiki, pa tudi iz strogo znanstvenega in strokovnega stališča, kakor opazujejo življenje in razvitje čebel naravoslovci in umni čebelarji. Oziral se je na vse letne čase, ter predočil vsa čebelna dela, pa tudi organe, s katerimi ta dela opravljajo. Tako je prešel na anatomijo čebele, matice in trota, ter razložil podobe Lacher-jevih tabel, ki zelo povečano predstavljajo telesni vstroj čebele in posamezne organe, in še marsikaj, kar mora vsak napreden čebelar vedeti.

Gospod pater Walter Šmid je prevzel predavanje o čebelarškem orodju. Iz njegovih člankov, kar jih je priobčil v „Čebelarju“, lahko vsakdo sklepa, da je gotovo tudi on svojo nalogo, ki si jo je odločil, kar najbolje rešil. To pa tudi ni čuda, saj je bil njegov mojster skozi več let pater Leonidas Kaltenegger, sloveč čebelar, ki si je s svojo čebelarško knjigo postavil trajen spomin v nemškem čebelarškem slovstvu. Da je naš pater postal cel mojster, pripomogla mu je tudi admontska velikanska knjižnica, ki ima tudi vse čebelarške knjige, menda kar jih je sploh izšlo. Zdaj pa študira na vseučilišču zgodovino in z vso skrbnostjo preišče v arhivih vsak kotiček, kjer je skrite kaj čebelarške zgodovine, katero zbira ter hrani za „Čebelarja“. On, ki pozna najrazličnejše vrste panjev, pričel je v svojem predavanju z Janševim panjem, ter je živo priporočal, naj se oni čebelarji, ki čebelarijo v kranjskih panjih, poprimejo vsaj za plemenjake Janševe mere, ki je precej obilnejša od navadnih panjev; za kupčijo zadostujejo tudi manjši panjiči. Za napredne čebelarje pa je priporočal v prvi vrsti francoski panj, ker je najboljši prehodnik za nemški panj. Francoski panj zadostuje vsem zahtevam, ki jih more staviti čebelar dobremu čebelnemu stanovališču: je velike mere, da se čebele lahko razvijejo do najvišje moči, se lahko opravljajo od zgoraj in zadaj, se lahko zložijo na primerno majhen prostor in ob prevažanju se prav tako lahko nalagajo na voz, kot kranjski panji. Da je nemški panj vzor dobrega panja, je tudi on pritrdil, vendar se zavoljo njegove visoke oblike Kranjcem ne bo tako kmalu priljubil, kot francoski panj, ki je po zunajni obliki kranjskemu čisto podoben. In panjem je sledilo orodje za orodjem. Omenim naj le, da je praktično pokazal napravljanje umetnega satovja z Ritsche-jevo stiskalnico, pritrjevanje zastav in celih medsten v satnike, odkrivanje zadelanega satovja in rabo točila. Prepričali smo se, da je pravi specialist o shranjevanju medu. Pokazal nam je razne posode ter

nujno priporočal snažno in ukusno opravo steklenic. Svetoval je tudi, kako naj delamo reklamo za dobro prodajo medu, in nam kazal razne reklamne podobe, kakršne rabi gospod Žnideršič. Opozarjal je, da bi se lep točen med, ukusno opravljen, z nekoliko reklame lahko spravil v denar v domačih večjih krajih, kot so n. pr. Bled, Kamnik in dr., kamor prihaja tudi mnogo tujcev.

Ob obeh teh na kratko opisanih predavanjih nam je le prehitro minil dopoldanski čas, in poldne nas je obzvonilo še v šoli. „In corpore“ smo šli na gaštejski vrt k skupnemu obedu, ki je delal vso čast nadalje znani gostilni na Gašteju, pravzaprav gaštejski mami in njih brhkima hčerkama. Več kot dovolj so imele z nami opraviti — kaj mislite — saj tudi čebelar, če ima kakih 50 panjev nakrmiti, ni tako kmalu gotov; pa on daje samo po eno jed v enem piskerčku, tu pa je bilo jedi na izbiro in v izobilju. Pa žejni smo bili, žejni, ker bili smo v avgustu. Kaj čuda torej, da sta imeli gospodični hud posel taisti dan; gospod pater, njenin brat, mi je dejal: „Lej, danes sta Francika in Minču rudeči kot nov pipček.“ (Konec prih.)

Dopisi.

Z Barja, dne 10. novembra. — Gospod urednik! Vi želite, da Vam poročam o uspehih moje letošnje čebeloreje? Vsaj vendar sami veste, da ne morete dobiti bogvekak ugodnih vesti, ker bivam z vso svojo čebelarijo sredi med Vami in ne v deveti deželi, kjer — se cedi med in mleko. Kroginkrog mene pa je bila letos čebelarija skozinskož piškava.

Hvaliti se tedaj gotovo ne morem. Vendar pa ne maram „žalnih strun zabrenkat“, ker sem Bogu hvaležen že za to, kar mi je dal.

Letošnji marcij! Kako krasen je bil, in kako so se ljudstva razvijala! Potem pa je prišla tista aprilova vihra, ki nam je strla vse nade! Lahko si mislite gospod urednik, kako mi je moralo biti pri srcu, ko sem — prišedši o Veliki noči z dunajske razstave — dobil hrib in dol pokrit s snegom, z debelim snegom!! Pred uljnjakom pa v snegu vse polno mrličev, mrtvih čebelic, ki so našle prerano smrt ob skrbi za svoj zarod!

No, hvala Bogu! nenadne zime bilo je kmalu konec in solnce je gredo na to tem toplejše, moje ljube živalice pa so si zopet kmalu opomogle. Konec maja dobival sem roje in so mi v prvi polovici junija porojili vsi. Iz desetih panjev dobil sem 21 rojev in rojičev, od katerih sem jih obdržal 17, ki so mi z izrojenci vred dočakali jeseni.

Od teh 27 sem uničil, oziroma združil samo 2 najslabša, vseh ostalih 25 pa sem vzimil. Vsi skupaj so mi dali poleg svoje zaloge samo 25 kg medu, in to — je malo, kaj ne, gospod urednik! Pa še vesel sem, da so mi dali vsaj toliko, ker sosedni čebelarji so bili večinoma še na slabšem, ako govore resnico.

Prašna ajda in otava je bila pri nas dobra, in ta je dala čebelam že tudi vso zalogo za zimo. Tudi v pašo — na pozno ajdo — sem peljal čebele,

a to potovanje bi si bil pač lahko prihranil, ko bi ne bil primoran, da se s čebelami selim po svetu.

Ravno v istem času sem si stavil namreč nov uljnjak. Stari, 4 m dolgi, mi ni več zadostoval, pa poprave je bil potreben, ker se je revež nagibal tako sumljivo naprej, da se je bilo vedno bati, da ga dobim po kaki vihri od severa, ležati na obrazu v prahu, krijoč pod seboj ves moj zaklad. Pa stavljen je bil tudi tako, da — da — — — e pa raje molčim!

No, sedaj pa izgleda moj uljnjak vse drugače. Dolg je 18 m ter je pripravljen, da sprejme kedaj: 45 gerstungovcev, 60 droryjev in 45 kranjičev. To bo že nekaj, kaj ne!

Ta mi pa ne bo tako kmalo v zemljo ril! Postavil sem ga na betonske stebre, ki temelji vsak na 5 po 2.5 m dolgih kolih. To mora biti menda temelj za večne čase. Naj bo, bo vsaj še mnog moj naslednik mojega dela vesel!

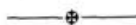
In v ta uljnjak pa — kapljajo sedaj vzorno narejeni nemški in francoski panji. Rad bi imel vse tako vzorno, ali kaj — — ko — —

Vi ne veste, kako nestrpno čakam ureditve naših plač!

Kakor vidite, gospod urednik, mi ni upal pogum ob kritičnih dneh za našo čebelarijo, ter sem zasnoval vkljub mizeriji podlago za veliko in vzorno čebelarijo!

Bog daj, da se mi izpolni le polovica nád, ki jih gojim glede čebelarstva. I Vam, gospod urednik! Da ste mi vrlo zdravi! Črnagoj.

Iz Solčave, dne 16. novembra. — Gospod urednik! V zadnji številki „Čebelarja“ želite, naj bi čebelarji izrekli svoja mnenja, kateri panji bi se smeli med boljše šteti. Jaz sem mnenja: Kdor ima prostor in cvenk ter čebel nikamor ne prevaža v pašo, naj mu bo nemški panj prvi, ker opravljanje čebel v njem je idealno, kakor tudi razvijanje ljudstev in s tem produciranje medu. Komur pa gre tesno za prostor in za denar, nabavi naj francoske panje, ker ti so ceneji, ne potrebujejo veliko prostora, so lažji in za prevažanje pripravnejši, opravljajo se pa tudi od zgoraj lahko, kot gerstungovci, samo da imajo par okvirjev več. Predno sem spoznal omenjeni dve vrsti panjev, omislil sem si panj s 17 satniki po 26×25 cm svetlobe. Če se s čebelami prav ravna, se tudi v teh doseže primerne uspehe. Anton Herle.

Raznoterosti.

Priporočilo. — Podpisani krajni šolski svét je v svoji seji dne 2. avgusta t. l. enoglasno sklenil mojstru čebelarju, g. Jan. Jurančiču pri Sv. Andražu v Slov. goricah, izraziti pismeno pohvalo, ker je čebelni paviljon, ki ga je kraj. šol. svét pri njem naročil, res mojstersko, lično in solidno izdelal iz najboljšega blaga in najnatančneje po dunajski društveni meri; zato gospoda mojstra vsem slov. čebelarjem in krajnim šolskim svetom, ki si nameravajo nabaviti čebelnjake, najtopleje priporoča.

Krajni šolski svét v Tepanjah, dne 19. oktobra 1903.

Blaž Šolar, načelnik.

Listnica uredništva.

Gosp. Fr. A. na V. P.: Vi se motite gospod, urednik z Vašo zadevo nima ničesar opraviti, to vse ima v rokah društveni upravnik, ki Vam bo v kratkem ustregel; tako je dejal, ko sem mu izročil Vašo pritožbo. — Gosp. Fr. K. v P. pri C.: Tudi za Vas je preskrbljeno, da gotovo dobite, kar želite. — Gosp. J. H. v T. (Štajersko): Seveda je dobra streha iz opeke. Kar Vam je »nekdo« natvezil, je res bosa, kakor se Vam samim dozdeva. Ranjki Rôpov oča bi rekli, da so to »larifari«. — Gosp. A. J. na V.: Oprostite, da Vaše pesmi ne moremo priobčiti; je gotovo šele prvi otrok Vaše pesniške muze. Glede »čika« prav nič ne dvomimo da je dober pripomoček zoper mravlje — kdo bi se neki »čikovega pljunca« ne bal?! — Gosp. Fr. O. v T. (Koroško). Prihodnje leto bo prav razločna slika in natančna mera v »Čebelarju« objavljena. — Gosp. P.: Strd bo kmalu popolnoma strjena, potem se bo takoj odposlala. — Gospode dopisnike uljudno prosimo, naj blagovolijo stvarino za zadnjo letošnjo številko poslati, če le mogoče, do 2. decembra, ker mora iziti, če bi bil občni zbor o Božiču, vsaj do 10. decembra. — Čebelarski pozdrav vsem!

Čebele kupuje M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem. — **Prodaja** pa isti umetno satovje iz pravega čistega voska.

Semena rdeče detelje

(inkarnat), esparsete in vseh drugih vrst medunosnih cvetlic prodaja

Jos. Kordin v Ljubljani.

Pravi čebelni vosek

kupuje vsako množino po visoki ceni

Fr. Schupeutz

v Ljubljani.

≡ Deščice za okvirje ≡

natančno prirezane 6 mm debele, 25 mm široke, 100 m nefrankovano 2 K, 65 m frankovano pošilja

Alojzij Mrevlje,

žagar v Čepovanu pri Gorici.

—≡ Cenjena naročila izvršujem točno in solidno. ≡—

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se pošiljajo gospodu I. N. Babnik-u v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.
